

naglasakom. Premda se glagol 'primiti' može shvatiti i kao 'poprimiti', ipak nosi i duboku logiku razmjene: primiti od čovjeka, jer mu je čovjek daje. U tom se kontekstu shvaća i Marijin pristanak da bude prva u dugom lancu vjere koji omogućuje ponovno rođanje Boga u svijetu.

Nemam ništa protiv ugodaja tišine, kojega bih u liturgiji mnogo puta poželio, niti lijepih nota, ali mi je draža dubina sadržaja u kojemu Bog te noći govori da nije samo promatrač koji izdaleka gleda svoja stvorenja, već postaje dionikom naše povijesti. Vječno postaje vrijeme; Sin Božji je čovjek; Svemogućí, Svevladajući i Svedržeći postaje tijelom. Kroz to su promijenjeni, preobraženi i svijet i čovjek. U tom trenutku svijet nije tek njegovo stvorenje, već je dio njega samoga kao Tijela. Sada i na njega pada naša muka, sada i njega mori žed i glad, steže bol za nestankom prijatelja, veseli svadba i ljudska dobrota, razapinje izdaja i dvoličnost.

Kada kažemo: Božić je, tada govorimo kako je Bog svoju najdublju riječ, najljepši govor pružio čovjeku u izgovorenoj, u utjelovljenoj Riječi, u riječi koja je zaorala tišinu. Ta se Riječ ne može vratiti, jer je govor Božji, a njegova rečenica u Isusu Kristu glasi: volim te, tebe čovječe i tebe svijete. To je ta neočekivana i nevjerojatna riječ koja ne ulazi u filozofske sustave. Ta rečenica prolazi kroz slavlje, a za slavlje treba srce, treba ona razmjena o kojoj smo govorili. Bog treba čovjeka. "Bog nas je bez nas stvorio, ali nas bez nas ne želi spasiti". I drugoga čovjeka spašava preko čovjeka, jer i sam je postao čovjekom. To je razlog zbog kojega slavlje Božića veže uz sebe tolike inicijative koje su povezane s otvorenim i dobrim srcem. U tim danima lakše vidimo beskućnike i tužne, zaplakane i osamljene, siromašne i gladne, jer u štali gledamo onoga koji se svojim rođenjem nastanio u svakoga čovjeka, a negdje u dubini u svima nama je zapaljena ta rečenica: volim te. Tu se mijenja svijet.

I na kraju, ne zaboravimo da Božić i Uskrs veže noć koja jedna od druge nije toliko različita koliko izgleda. Sjetite se kako pjevamo kraj ognjenoga stupa voštane uskrсне svijeće: "Ova uskrсна sveta noć ništi grijeh, pere krivice i nevinost vraća palima, a radost tužnima... Noć je to koja nebesko sa zemaljskim, božansko s ljudskim povezuje." Ne čitamo li u tim riječima sadržaj Božićne noći? Zato vam želim da sve oko vas govori, da bruji i da tišina bude jedino u pomirenosti s Bogom, jer ta je noć bila prethi samo za one koji nisu vjerovali. Zato liturgija susteže *Slavu* kroz Došašće, ne da bi dokinula radost, već da bi se prekinula šutnja i tišina po slavi koju primamo svetom razmjenom. Tada uključite sve registre - *to sad nebo navješćuje*. Želim da vam te Božićne noći bruje svi zvukovi koji su vam dragi, koji govore o Božjoj ljubavi toliko glasno da ne čujete tišinu zemaljske doline, jer ju ispunja Božji govor u čovjeku.

Završavam ovo razmišljanje početnim nadahnućem W. Blakea i to kiticom koja prethodi već navedenima:

"... *He wither'd up the Human Form
By laws of sacrifice for sin,
Till it became a Mortal Worm,
But O! translucent all within...*"

Ljudskost koja iznutra preobraženo sjaji, premda izvana izgleda neugledno i neprivačno jest ozračje u kojemu tišina noći ne smije rođiti šutnju, već navještaj. Povezanost blagdana Otkupljenja, viđenoga u dva različita vida, neka bude poticaj za nove glazbene radove koji će biti sadržajno 'razmjenski', a stilski pastoralno-liturgijski u vidu potpunijega sudjelovanja, bolje razumijevajući naglaske gibanja u čovjeku vjerniku i u zajednici koja se raduje Kristovu dolasku.

Ivan Šaško

STUDENTI INSTITUTA KONCERTIRALI U FRANJEVAČKOJ CRKVI

U mističnom ugodaju crkve sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu četrnaestoro studentica i studenata Instituta za crkvenu glazbu izvelo je 11. prosinca predbožićni koncert domaćih i stranih skladatelja te na taj način uzvratili Tvorcu darovanih im darova zahvalu na glazbenome talentu a slušateljima omogućili, tijekom adventske pripreme, ljepše i svečanije iščekivanje božićnih blagdana.

Na programu su predstavljena djela: A. Klobučara, *II. sonata za orgulje*, u izvedbi apsolvanta Renata **Happa**; N. Njirića, *Koralni božićni preludij* u izvedbi studentice 2. godine Sandre **Petković**; B. Julija, *Toccata* u izvedbi studenta 2. godine Vjekoslava **Babića**; A. Guilmanta, *Noël Brabancon* op. 20, u izvedbi studentice 4. godine s. Jelice **Dolić**; J. Stanleya, *Voluntary VIII.* op. 5, u izvedbi studentice 2. godine Mirte **Boban**; F. Liszta, himan *Ave Maris Stella*, u izvedbi studenta prve godine Hrvoja **Banaja**; J. G. Valthera, *Koncert u A-duru* (Allegro, Adaggio, allegro), apsolvantice Anite **Celinić**; D. Buxtehude, *Ciacona in c*, u izvedbi studenta 3. godine Nevena **Kraljića**, G. Frescobaldija, *Canzone IV*, studentice 4. godine Josipe **Laštro**; J. P. Sweelínecka, *Herr Christ, der einig Gott's Sohn* - 3 varijacije, u izvedbi studentice 3. godine Aleksandre **Štetić**; C. Francka, *Preludij, fuga i varijacije* u izvedbi studentice 2. godine Petre **Jurković**; C. Saint-Saëns, *Preludij i fuga*, u izvedbi studentice 4. godine Sandre **Tadić**; P. J. Pluma, *Big-Ben* (Toccata), u izvedbi studentice 4. godine Marije **Kotarski** te skladbu J. S. Bacha *Partite diverse sopra: 'Christ der du bist der Helle Tag'* u izvedbi studentice 1. godine Srebrénke **Poljak**.

Kroz vještinu muziciranja mogao se doživjeti osjećaj ljepote raznolikosti glazbenih oblika, pravaca i skladatelja te bi svaki slušatelj, nakon svega što je izvedeno, bio mogao uskliknuti "O ljubavi Tvojoj Gospodine pjevat ću dovijeka", jer si predivan Tvorče naših hramova kroz darove koje si nam podario.

s. Jelica Dolić

LJUBLJENI, RADUJTE SE ... JER DUH SLAVE U VAMA POČIVA

(usp. 1 Pt 4, 13-14)

Po treći puta okupili smo se 21. siječnja ove akademske godine na studentskom liturgijskom slavlju u crkvi sv. Katarine.

Još smo uvijek na početku druženja ovakve vrste, stoga i puni iščekivanja. Lijepo je biti zajedno tamo gdje se svako može osjećati prihvaćen jer isti je za sve Onaj koji sve nadahnjuje i ljubi. Stoga, što drugo možemo nego radovati se. Od mjeseca do mjeseca gledajući vlastite i uspjehe drugih, možemo biti zahvalni Njemu, našim profesorima i jedni drugima. Već smo prilično ovladali orguljama, dirigentskim štapom, ujedinili glasove i srca u pučkim pojevkama kao i u skladbama velikih majstora. »Kako ne zapjevati kad nas sam Bog poziva da 's pjesmom udemo u dvore Njegove' (usp. Ps 100, 4)«, (J. Milanović).

U svojoj propovijedi prof. dr. Stjepan **Baloban** stavio je pred nas lik sv. Agneze, mlade mučenice iz prvih kršćanskih dana. Na upit: "što nama ima reći njezin lik?", vjerujem da je svatko od nas na trenutak zastao otvorenih očiju i ušiju. Ima li danas smisla govoriti o mučeništvu, postoji li ono danas? Skloni smo